

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 24 mars 2022*

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) 2015/848 – Insolvensförfaranden – Artikel 3.1 – Internationell behörighet – Platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till en annan medlemsstat efter det att en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande lämnades in”

I mål C-723/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland) genom beslut av den 17 december 2020, som inkom till domstolen den 29 december 2020, i målet

Galapagos Bidco. Sàrl

mot

DE, i egenskap av konkursförvaltare för Galapagos SA,

Hauck Aufhäuser Fund Services SA,

Prime Capital SA,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden E. Regan samt domarna I. Jarukaitis (referent), M. Ilešič, D. Gratsias och Z. Csehi,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Galapagos BidCo. Sàrl, genom W. Nassall, Rechtsanwalt,

* Rättegångsspråk: tyska.

- DE, i egenskap av konkursförvaltare för Galapagos SA, genom C. van de Sande, Rechtsanwalt,
- Hauck Aufhäuser Fund Services SA och Prime Capital SA, genom R. Hall, Rechtsanwalt,
- Tysklands regering, genom J. Möller, M. Hellmann och U. Bartl, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid och S. Noë, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden (EUT L 141, 2015, s. 19).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan å ena sidan Galapagos BidCo. Sàrl och å andra sidan DE, i egenskap av konkursförvaltare för Galapagos SA, Hauck Aufhäuser Fund Services SA och Prime Capital SA. Målet rör en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande i Tyskland avseende Galapagos.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Utträdesavtalet

- 3 I artikel 67.3 i avtalet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen (EUT L 29, 2020, s. 7) (nedan kallat utträdesavtalet) anges följande:

”I Förenade kungariket, och i medlemsstaterna i situationer som involverar Förenade [konungariket Storbritannien och Nordirland], ska följande bestämmelser tillämpas enligt följande:

...

- c) [Förordning 2015/848] ska tillämpas på insolvensförfaranden och sådan talan som avses i artikel 6.1 i den förordningen, förutsatt att huvudförfarandet inletts före övergångsperiodens utgång.

...”

4 I artikel 126 i utträdesavtalet anges följande:

”En övergångsperiod eller genomförandeperiod ska börja löpa den dag då detta avtal träder i kraft och upphöra den 31 december 2020.”

Förordning (EG) nr 1346/2000

5 I artikel 3.1 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1), vilken upphävdes genom förordning 2015/848, föreskrevs följande:

”Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.”

Förordning 2015/848

6 Skälen 1, 3, 5, 8, 23, 27, 29, 33 och 65 i förordning 2015/848 har följande lydelse:

”(1) Den 12 december 2012 antog [Europeiska] kommissionen en rapport om tillämpningen av [förordning nr 1346/2000]. I rapporten konstaterades att förordningen generellt fungerar väl men att det vore önskvärt att förbättra tillämpningen av vissa bestämmelser för att effektivisera handläggningen av gränsöverskridande insolvensförfaranden. Eftersom den förordningen redan har ändrats flera gånger och ytterligare ändringar ska göras, bör den av tydlighetsskäl omarbetas.

...

(3) För att den inre marknaden ska fungera väl krävs det att gränsöverskridande insolvensförfaranden fungerar effektivt och smidigt. ...

...

(5) För att den inre marknaden ska fungera väl är det nödvändigt att undvika att parterna motiveras att överföra tillgångar från en medlemsstat till en annan eller att välja jurisdiktion för att få en förmånligare rättslig ställning till skada för borgenärskollektivet (*forum shopping*).

...

(8) För att uppnå syftet att förbättra effektivitet och ändamålsenlighet hos insolvensförfaranden med gränsöverskridande verkningar är det nödvändigt och lämpligt att bestämmelserna om behörighet, erkännande och tillämplig lag på detta område blir föremål för en unionsåtgärd som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.

...

(23) Denna förordning gör det möjligt att inleda huvudinsolvensförfaranden i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns. Dessa förfaranden har allmän räckvidd och de avser att omfatta gäldenärens samtliga tillgångar. ...

...

- (27) Innan ett insolvensförfarande inleds, bör den behöriga domstolen på eget initiativ undersöka om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen eller gäldenärens driftställe faktiskt befinner sig inom dess jurisdiktion.

...

- (29) Denna förordning bör innehålla ett antal garantier för att förhindra att forum shopping används i bedrägligt syfte eller missbrukas.

...

- (33) Om den domstol till vilken en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande lämnats anser att platsen för de huvudsakliga intressena inte finns på dess territorium, bör den inte inleda något huvudinsolvensförfarande.

...

- (65) Enligt denna förordning bör beslut som rör inledande, genomförande och slutförande av ett insolvensförfarande inom förordningens tillämpningsområde erkännas omedelbart, liksom beslut som har direkt samband med detta insolvensförfarande. Det automatiska erkännandet bör således leda till att de verkningar som förfarandet får genom rättsordningen i den medlemsstat där det inleds utsträcks till alla övriga medlemsstater. Erkännandet av de beslut som fattas av medlemsstaternas domstolar bör vila på principen om ömsesidigt förtroende. Därför bör grunderna för icke-erkännande reduceras till ett nödvändigt minimum. Enligt denna princip bör även konflikten lösas om domstolarna i två medlemsstater anser sig behöriga att inleda ett huvudinsolvensförfarande. Beslutet i den domstol som först inleder ett förfarande bör erkännas i de andra medlemsstaterna utan att de ges befogenhet att pröva denna domstols beslut.”

- 7 Enligt artikel 2.7 i förordning 2015/848 avses med ”beslut om att inleda ett insolvensförfarande” ett beslut av en domstol att inleda ett insolvensförfarande eller bekräfta att ett sådant förfarande har inletts och ett beslut av en domstol att utse en konkursförvaltare.

- 8 Artikel 3 i förordning 2015/848 har rubriken ”Internationell behörighet”, och där föreskrivs följande:

”1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande (nedan kallat huvudinsolvensförfarande). Platsen för de huvudsakliga intressena ska vara den plats där gäldenären vanligtvis förvaltar sina intressen på ett sätt som kan fastställas av tredje man.

För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas. ...

2. När platsen där en gäldenärs huvudsakliga intressen finns befinner sig inom en medlemsstats territorium, har domstolarna i en annan medlemsstat behörighet att inleda ett insolvensförfarande endast om gäldenären har ett driftställe i den senare medlemsstaten.

Verkningarna av detta förfarande får enbart omfatta gäldenären tillhörig egendom som finns inom den senare medlemsstatens territorium.

3. När ett insolvensförfarande har inletts i enlighet med punkt 1, ska förfaranden som inleds därefter i enlighet med punkt 2 vara sekundära insolvensförfaranden.

...”

9 Artikel 4 i förordning 2015/848 har rubriken ”Sakområden”, och där föreskrivs följande i punkt 1:

”Den domstol till vilken en ansökan om att inleda ett insolvensförfarande lämnas in ska på eget initiativ pröva om den är behörig enligt artikel 3. Beslutet att inleda insolvensförfarandet ska ange vilka bestämmelser domstolens behörighet grundar sig på och särskilt om behörigheten grundar sig på artikel 3.1 eller 3.2.”

10 I artikel 19.1 i förordning 2015/848 föreskrivs följande:

”Beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat, som har behörighet enligt artikel 3, ska från den tidpunkt det har verkan i inledandestaten erkännas i alla andra medlemsstater.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 11 Galapagos är ett holdingbolag med säte i Storhertigdömet Luxemburg. I juni 2019 beslutade Galapagos att flytta sitt huvudkontor till Fareham (Förenade kungariket). De styrelseledamöter i bolaget som utsetts den 13 juni 2019 ansökte den 22 augusti 2019 vid High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Business and Property Courts, Insolvency and Companies List) (Appellationsdomstolen (England & Wales), avdelningen för ekonomiska mål, domstolarna för handels- och egendomsfrågor, insolvens- och bolagsregistret, Förenade kungariket) (nedan kallad High Court) om att ett insolvensförfarande skulle inledas. Dagen därpå entledigades emellertid dessa styrelseledamöter på uppmaning av en grupp borgenärer med aktiepant och ersattes av en ny styrelseledamot. Den nya styrelseledamoten upprättade för Galapagos räkning ett kontor i Düsseldorf (Tyskland) och gav bolagets advokater instruktion om att återkalla ansökan om inledande av ett insolvensförfarande. Nämnda ansökan återkallades emellertid inte, eftersom en grupp borgenärer anslöt sig till den. Den 17 december 2020, då förevarande begäran om förhandsavgörande framställdes, hade High Court ännu inte prövat ansökan.
- 12 Den 23 augusti 2019 lämnade Galapagos in ytterligare en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande till Amtsgericht Düsseldorf (Distriktsdomstolen i Düsseldorf, Tyskland) (nedan kallad Amtsgericht), som genom beslut samma dag utsåg DE till interimistisk konkursförvaltare och förordnade om säkerhetsåtgärder. Efter överklagande från vissa borgenärer upphävde dock Amtsgericht, den 6 september 2019, sitt beslut och avvisade Galapagos ansökan med motiveringen att den saknade behörighet.
- 13 Den 6 september 2019 lämnade Hauck Aufhäuser Fund Services och Prime Capital, två andra borgenärer till Galapagos, in ytterligare en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande till Amtsgericht. Genom beslut av den 9 september 2019 utsåg Amtsgericht på nytt DE till interimistisk konkursförvaltare och förordnade om interimistiska åtgärder, eftersom den ansåg att Galapagos huvudsakliga intressen fanns i Düsseldorf när nyss nämnda ansökan gavs in.

- 14 Galapagos Bidco, som är både dotterbolag och borgenär till Galapagos, gav i den egenskapen in ett överklagande till Landgericht Düsseldorf (Regiondomstolen i Düsseldorf, Tyskland) (nedan kallad Landgericht) och yrkade att beslutet av den 9 september 2019 skulle upphävas. Till stöd för sitt överklagande gjorde bolaget gällande att Amtsgericht inte hade internationell behörighet, eftersom Galapagos huvudkontor hade flyttats till Fareham i juni 2019. Landgericht ogillade överklagandet genom beslut av den 30 oktober 2019. Galapagos BidCo. överklagade beslutet till den hänskjutande domstolen, Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland).
- 15 Den hänskjutande domstolen har i sin begäran om förhandsavgörande angett följande. Landgericht fann i sitt beslut att Amtsgericht hade gjort en riktig bedömning när den förklarade sig vara internationellt behörig på grundval av att den ansåg att platsen för Galapagos huvudsakliga intressen fanns i Tyskland per den 9 september 2019. Landgericht fann vidare att den ansökan om inledande av ett insolvensförfarande som lämnats in till High Court inte utgjorde hinder för denna behörighet. Principen om att en domstols internationella behörighet inte går förlorad bara för att platsen för de huvudsakliga intressena flyttas till en annan medlemsstat under tiden mellan det att en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in och det att insolvensförfarandet inleds avser nämligen, enligt Landgericht, endast fortsatt behörighet för den domstol där ansökan lämnades in först och har inte någon inverkan på behörigheten för andra domstolar där en ansökan lämnats in senare.
- 16 Utgången av det nationella målet beror på tolkningen av artikel 3.1 i förordning 2015/848. För det första gjorde Landgericht en felaktig rättstillämpning när den slog fast att platsen för Galapagos huvudsakliga intressen fanns i Tyskland, om det är så att artikel 3.1 i förordningen ska tolkas på så sätt att ett bolag, som har sitt stadgeenliga säte i medlemsstat A, ska anses inte ha sina huvudsakliga intressen i medlemsstat B där bolagets huvudkontor finns om bolaget har flyttat sitt huvudkontor från medlemsstat C till medlemsstat B, samtidigt som en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande tidigare har lämnats in i medlemsstat C och det ännu inte fattats något beslut om denna ansökan.
- 17 I artikel 3.1 första stycket andra meningen i förordning 2015/848 anges att platsen för de huvudsakliga intressena ska vara den plats där gäldenären vanligtvis förvaltar sina intressen på ett sätt som kan fastställas av tredje man. EU-domstolen har i sin praxis avseende förordning nr 1346/2000 slagit fast att platsen för bolagets huvudkontor, om denna kan identifieras, har en särställning som anknytningspunkt i behörighetsfrågan. Landgericht gjorde därför en riktig bedömning när den fann att Galapagos hade sina huvudsakliga intressen i Tyskland i början av september 2019.
- 18 Fråga uppkommer emellertid huruvida man, efter omarbetningen av förordning nr 1346/2000 genom förordning 2015/848, vid fastställandet av platsen för ett gäldenärsbolags huvudsakliga intressen – och för att förebygga missbruk under omständigheter som de som föreligger i det nu aktuella målet – ska ställa särskilda krav för att anse att en flytt av platsen för de huvudsakliga intressena till en annan medlemsstat ska beaktas.
- 19 För det andra gjorde Landgericht en felaktig rättstillämpning när den slog fast att tysk domstols internationella behörighet följer av att Galapagos huvudsakliga intressen fanns i Tyskland i september 2019, om det är så att artikel 3.1 i förordning 2015/848 ska tolkas dels på så sätt att domstolarna i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns när ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in fortsätter att vara internationellt behöriga att inleda ett insolvensförfarande, om gäldenären flyttar platsen för sina huvudsakliga intressen till en annan medlemsstat efter det att nämnda ansökan lämnades in, men före det att

insolvensförfarandet inleds, dels på så sätt att fortsatt internationell behörighet för den medlemsstats domstolar där ansökan lämnats in först innebär att behörigheten för en annan medlemsstats domstolar går förlorad när det gäller att pröva nya ansökningar om inledande av ett huvudinsolvensförfarande.

- 20 EU-domstolen slog i domen av den 17 januari 2006, *Staubitz-Schreiber* (C-1/04, EU:C:2006:39), fast att artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas på så sätt att domstolen i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen fanns när ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in är fortsatt behörig att inleda ett insolvensförfarande, om gäldenären har flyttat platsen för sina huvudsakliga intressen till en annan medlemsstat efter det att ansökan lämnades in, men före det att insolvensförfarandet har inletts. Frågan är dock om denna rättspraxis fortfarande är relevant med hänsyn till omarbetningen av förordning nr 1346/2000 genom förordning 2015/848.
- 21 Det framgår av förordning 2015/848 och av EU-domstolens praxis att ett enda huvudinsolvensförfarande kan inledas och att samtliga medlemsstater är bundna av beslutet att inleda ett sådant förfarande, vilket innebär att den internationella behörighet som föreskrivs i artikel 3.1 i förordningen ska anses utgöra en exklusiv behörighet. Om det var så att fortsatt behörighet för den domstol där ansökan lämnats in först inte utgör hinder för att en annan medlemsstats domstolar är internationellt behöriga att pröva nya ansökningar om inledande av ett insolvensförfarande, skulle en sådan domstol där en ansökan lämnats in senare kunna inleda ett huvudinsolvensförfarande genom ett beslut som skulle vara bindande för den domstol där ansökan lämnats in först, vilket i sin tur skulle innebära att den domstolen inte längre skulle kunna inleda ett huvudinsolvensförfarande. Detta skulle kunna medföra att den regel om fortsatt exklusiv internationell behörighet som följer av artikel 3 i förordning 2015/848 och EU-domstolens praxis förlorade sin ändamålsenliga verkan.
- 22 I det nu aktuella målet måste utgångspunkten vara att vid den tidpunkt då ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in till High Court, så var Förenade kungarikets domstolar internationellt behöriga enligt artikel 3.1 i förordning 2015/848 att inleda ett huvudinsolvensförfarande, eftersom det framgår av de faktiska omständigheterna i målet att platsen för Galapagos huvudsakliga intressen vid denna tidpunkt fanns i Förenade kungariket.
- 23 Det är mot ovan angivna bakgrund som Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen) har beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EU-domstolen:
 - ”1) Ska artikel 3.1 i [förordning 2015/848] tolkas på så sätt att ett gäldenärsbolag vars stadgeenliga säte finns i medlemsstat A inte ska anses ha sina huvudsakliga intressen i medlemsstat B där bolagets huvudkontor är beläget, vilket framgår av uppgifter som är objektiva och kan fastställas av tredje man, om gäldenärsbolaget – under omständigheter som de som föreligger i det nationella målet – flyttade huvudkontoret från medlemsstat C till medlemsstat B, samtidigt som en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande avseende bolagets tillgångar lämnades in i medlemsstat C, och det ännu inte fattats något beslut om denna ansökan?
 - 2) Om fråga 1 besvaras nekande: Ska artikel 3.1 i förordning (EU) 2015/848 tolkas på så sätt

- a) att domstolarna i den medlemsstat där gäldenärens huvudsakliga intressen fanns vid tidpunkten då en ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in är fortsatt internationellt behörig att besluta om inledande av detta förfarande, om gäldenären flyttar platsen för sina huvudsakliga intressen till en annan medlemsstats territorium efter det att ansökan lämnades in, men före det att beslut om att inleda ett insolvensförfarande har fattats, och
- b) att sådan fortsatt internationell behörighet för domstolarna i en medlemsstat utgör hinder för att en annan medlemsstats domstolar är behöriga att fatta beslut om nya ansökningar om inledande av ett insolvensförfarande som lämnas in till en annan medlemsstats domstol efter det att platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till den medlemsstaten?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan, som ska prövas först, för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 i förordning 2015/848 ska tolkas på så sätt att den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in fortsätter att vara exklusivt behörig att inleda ett sådant förfarande om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till en annan medlemsstat efter det att denna ansökan lämnades in, men före det att nämnda domstol har prövat den.
- 25 EU-domstolen gör följande bedömning. Det ska inledningsvis påpekas att frågan inte avser hur man vid tillämpningen av artikel 3.1 i förordning 2015/848 ska se på det förhållandet att platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen flyttas strax före det att en första ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in och vilka följder detta får. Som framgår av punkt 22 ovan har den hänskjutande domstolen nämligen angett att den av processuella skäl i allt väsentligt måste utgå från att platsen för de huvudsakliga intressena fanns i Förenade kungariket vid den tidpunkt då ansökan om inledande av ett insolvensförfarande avseende Galapagos lämnades in till High Court.
- 26 Den hänskjutande domstolen vill med den andra tolkningsfrågan närmare bestämt få klarhet i huruvida EU-domstolens praxis avseende tolkningen av artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 och, i synnerhet, EU-domstolens tolkning av den förordningen i domen av den 17 januari 2006, Staubitz-Schreiber (C-1/04, EU:C:2006:39), är relevant för tolkningen av artikel 3.1 i förordning 2015/848. I det avseendet kan det för det första konstateras att det framgår av skäl 1 i förordning 2015/848 att den förordningen är en omarbetning av förordning nr 1346/2000, vilken hade ändrats flera gånger. Såsom framgår av skäl 8 i förordning 2015/848 syftar den bland annat till att förbättra och möjliggöra en snabbare handläggning av insolvensförfaranden med gränsöverskridande verkan genom att i en unionsakt som är bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater samla bestämmelser om domstols behörighet, erkännande och tillämplig lag på detta område.
- 27 Det kan vidare konstateras att förordning 2015/848, precis som förordning nr 1346/2000, bland annat eftersträvar det i skäl 5 angivna målet – för att säkerställa att den inre marknaden fungerar väl – att undvika att parterna uppmuntras att överföra tillgångar från en medlemsstat till en annan eller att välja jurisdiktion för att få en förmånligare rättslig ställning till nackdel för

borgenärskollektivet (*forum shopping*). I detta syfte syftar förordning 2015/848, såsom framgår av skäl 29 i förordningen, särskilt till att skapa garantier för att förhindra att *forum shopping* används i bedrägligt syfte eller missbrukas.

- 28 I artikel 3.1 i förordning 2015/848 anges – precis som tidigare i artikel 3.1 i förordning nr 1346/2000 – att domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns har behörighet att inleda ett insolvensförfarande.
- 29 Härav följer att EU-domstolens praxis avseende tolkningen av bestämmelserna i förordning nr 1346/2000 om internationell behörighet fortfarande är relevant för tolkningen av artikel 3.1 i förordning 2015/848 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juli 2020, *Novo Banco*, C-253/19, EU:C:2020:585, punkt 20).
- 30 Enligt artikel 3.1 i förordning 2015/848 är det således endast domstolarna i den medlemsstat där gäldenärens huvudsakliga intressen finns som har behörighet att inleda ett huvudinsolvensförfarande (se, analogt, dom av den 15 december 2011, *Rastelli Davide & C.*, C-191/10, EU:C:2011:838, punkt 27), och dom av den 14 november 2018, *Wiemer & Trachte*, C-296/17, EU:C:2018:902, punkt 23).
- 31 Såsom den hänskjutande domstolen har påpekat slog EU-domstolen dessutom fast, i domen av den 17 januari 2006, *Staubitz-Schreiber* (C-1/04, EU:C:2006:39), att domstolen i den medlemsstat där platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns när ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnas in är fortsatt behörig att inleda insolvensförfarandet om gäldenären flyttar platsen för sina huvudsakliga intressen till en annan medlemsstat efter det att ansökan lämnades in, men före det att förfarandet inleds.
- 32 I det avseendet erinrade EU-domstolen bland annat, i punkt 25 i nämnda dom, om syftet med förordning nr 1346/2000, som är identiskt med det syfte som nu eftersträvas med förordning 2015/848, nämligen att undvika att parterna i förfarandet uppmuntras att överföra tillgångar eller domstolsförfaranden från en medlemsstat till en annan i syfte att förbättra sin rättsliga ställning, och slog fast att detta syfte inte skulle uppnås om gäldenären kunde flytta platsen för sina huvudsakliga intressen till en annan medlemsstat under tiden mellan det att ansökan om inledande av ett insolvensförfarande lämnades in och det att beslutet att inleda detta förfarande fattas, och på detta sätt bestämma vilken domstol som är behörig samt vilken lag som är tillämplig. EU-domstolen anförde, i punkt 26 i samma dom, att en sådan behörighetsöverflyttning även skulle strida mot det mål som numera anges i skälen 3 och 8 i förordning 2015/848, nämligen att de gränsöverskridande förfarandena ska fungera effektivt, bättre och snabbare, eftersom den skulle tvinga borgenärerna att ständigt rikta krav mot gäldenären på den plats där denne finner för gott att etablera sig mer eller mindre permanent, och den skulle i praktiken ofta riskera att leda till ett utdraget förfarande.
- 33 Vad beträffar frågan huruvida fortsatt behörighet för den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande först lämnades in medför att en annan medlemsstats domstolar inte är behöriga att pröva nya ansökningar om inledande av ett huvudinsolvensförfarande, kan det inledningsvis konstateras att det framgår av artikel 3 i förordning 2015/848 att endast ett huvudinsolvensförfarande kan inledas och att det förfarandet får verkan i samtliga medlemsstater där förordningen är tillämplig (se, analogt, dom av den 2 maj 2006, *Eurofood IFSC*, C-341/04, EU:C:2006:281, punkt 52).

- 34 Vidare gäller enligt artikel 4.1 i förordning 2015/848, jämförd med skäl 27 i förordningen, att det ankommer på den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in att ex officio pröva huruvida den är behörig och, i detta syfte, kontrollera att platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen, i den mening som avses i artikel 3 i förordningen, finns i den medlemsstaten (se, analogt, dom av den 2 maj 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, EU:C:2006:281, punkt 41). I skäl 33 i förordning 2015/848 anges för övrigt att om den domstol som har att pröva en sådan ansökan konstaterar att platsen för de huvudsakliga intressena inte finns i den stat där den domstolen är belägen, så bör den inte inleda något huvudinsolvensförfarande
- 35 Slutligen gäller enligt artikel 19.1 i förordning 2015/848 att beslut om att inleda ett insolvensförfarande fattat av en domstol i en medlemsstat som har behörighet enligt artikel 3 ska från den tidpunkt det har verkan i inledandestaten erkännas i alla andra medlemsstater. Detta erkännande grundar sig, såsom anges i skäl 65 i förordningen, på principen om ömsesidigt förtroende, som kräver att domstolarna i de andra medlemsstaterna ska erkänna ett beslut om att inleda ett insolvensförfarande utan möjlighet att pröva den första domstolens bedömning av huruvida den är behörig (se, analogt, dom av den 2 maj 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, EU:C:2006:281, punkt 42).
- 36 Av det ovan anförda följer att den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in är fortsatt exklusivt behörig att inleda ett sådant förfarande om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till en annan medlemsstat efter det att nämnda ansökan lämnades in, men före det att nämnda domstol har prövat den, och att om en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande lämnas in senare till en domstol i en annan medlemsstat, så kan den domstolen således i princip inte förklara sig behörig att inleda ett sådant förfarande så länge den första domstolen inte har prövat sin behörighet och funnit att den saknar behörighet.
- 37 I det nationella målet är det utrett att en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande avseende Galapagos hade lämnats in till High Court före det att en ansökan lämnades in till Amtsgericht. Vid bedömningen av frågan huruvida Amtsgerichts beslut att förklara sig internationellt behörig var giltigt måste den hänskjutande domstolen således, mot bakgrund av övervägandena i förevarande dom, beakta verkningarna av den ansökan som lämnats in till High Court.
- 38 Den måste emellertid även ta hänsyn till att förordning 2015/848, enligt artikel 67.3 c i utträdesavtalet, är tillämplig på Förenade kungariket och i medlemsstaterna i situationer som involverar Förenade kungariket i insolvensförfaranden, under förutsättning att huvudinsolvensförfarandet har inletts före utgången av den övergångsperiod som föreskrivs i artikel 126 i avtalet.
- 39 Härav följer att om det, i förevarande fall, visade sig att High Court vid utgången av nämnda övergångsperiod, det vill säga den 31 december 2020, fortfarande inte hade prövat ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande, så skulle detta innebära att förordning 2015/848 inte längre skulle kräva, med anledning av nämnda ansökan, att en domstol i en medlemsstat där Galapagos huvudsakliga intressen skulle finnas, ska förklara sig obehörig att inleda ett sådant förfarande.

- 40 Av det ovan anförda följer att den andra tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 3.1 i förordning 2015/848 ska tolkas på så sätt att den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in fortsätter att vara exklusivt behörig att inleda ett sådant förfarande om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till en annan medlemsstat efter det att denna ansökan lämnades in, men före det att nämnda domstol har prövat den. I den mån förordningen fortfarande är tillämplig på nämnda ansökan kan följaktligen en domstol i en annan medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in senare i princip inte förklara sig behörig att inleda ett sådant förfarande så länge den första domstolen inte har prövat sin behörighet och funnit att den saknar behörighet.

Den första frågan

- 41 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 3.1 i förordning 2015/848 ska tolkas på så sätt att platsen för ett gäldenärsbolags huvudsakliga intressen kan anses finnas i den medlemsstat där bolagets huvudkontor är beläget, när huvudkontoret har flyttats dit från en annan medlemsstat efter det att en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande lämnades in i sistnämnda medlemsstat och denna ansökan ännu inte har prövats.
- 42 Det framgår emellertid av svaret på den andra frågan att den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in inte är skyldig, under sådana omständigheter, att pröva huruvida platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen finns i den medlemsstaten.
- 43 Vid sådant förhållande saknas anledning att besvara den första frågan.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/848 av den 20 maj 2015 om insolvensförfaranden ska tolkas på så sätt att den domstol i en medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in fortsätter att vara exklusivt behörig att inleda ett sådant förfarande om platsen för gäldenärens huvudsakliga intressen har flyttats till en annan medlemsstat efter det att denna ansökan lämnades in, men före det att nämnda domstol har prövat den. I den mån förordningen fortfarande är tillämplig på nämnda ansökan kan följaktligen en domstol i en annan medlemsstat till vilken en ansökan om inledande av ett huvudinsolvensförfarande har lämnats in senare i princip inte förklara sig behörig att inleda ett sådant förfarande så länge den första domstolen inte har prövat sin behörighet och funnit att den saknar behörighet.

Underskrifter